

други дни. Съ тая разлика, че при залъзъ слънце времето се развали и почна да духа студенъ вѣтъръ.

Малката мързелива пчеличка летѣше бързо къмъ своя кошерьъ и предчувствуваше топлината вътре, която я очакваше. Но когато тя бѣше предъ вратата и пожела да влѣзе, пазачкитѣ ѝ попрѣчиха.

— Не може да влизашъ — ѝ казаха студено тѣ.

— Но азъ искамъ да влѣза, извика малката пчеличка. Това е моя кошерьъ.

— Това е кошерьтъ на работливитѣ пчелички. Мързеливитѣ не могатъ да влизатъ.

— Но утре азъ непременно ще работя — настояваше малката.

— Нѣма „утре“ за тия, които не работятъ — отговори пазачкитѣ, които разбираха мъдростята на живота.

И като казаха това, тѣ я изтласкаха навънъ. Малката не знаеше, какво да прави. Полетѣ малко. Но нощта идваше, и мракътъ почваше да скрива всичко. Тя се опита да се залови за единъ листъ, но падна на земята, защото бѣше се смръзнала и не можеше вече да лети.

Тогава, като пропълзѣ поземй и се изкачваше и падаше по изсъхнали парчета отъ дърво или камъни, които ѝ се струваха като планини, тя отново стигна до вратата на кошера, точно когато започваха да падатъ първитѣ капки на студения дъждъ.

— Ще вали — провикна се тя отчаяно — и азъ ще умра отъ студъ.

И тя се опита да влѣзе въ кошера, но отново ѝ препрѣчиха пжтя.

— Прощка! — стенѣше тя — оставете ме да влѣзна. Късно е вече!

— Милость, сестри мои, спи ми се

— Много е късно вече!

— Другарки, смилете се! Студено ми е!

— Невъзможно!